

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **I. R.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. CPR-2777-2/ČJ-2013-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 27/2013 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2014, č. j. 2 A 27/2013 – 70 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4. 4. 2013, č. j. CPR-2777-2/ČJ-2013-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 1. 2013, č. j. KRPA-20535/ČJ-2013-000022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím

správního orgánu prvního stupně bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Nejvyšší správní soud rozhoduje v této věci již podruhé, když ke kasační stížnosti stěžovatele svým rozsudkem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 As 84/2013 - 24, předchozí rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. V tomto rozsudku přisvědčil námitce stěžovatele, že soud vycházel ze skutkového stavu tak, jak jej zjistil správní orgán prvního stupně, nezdůvodnil však v tomto ohledu rozpor s rozhodnutím žalovaného, které rozsudkem potvrdil. Také nebylo z napadeného rozsudku zřejmé, proč městský soud posuzoval celkovou dobu legálního pobytu 6 měsíců (od 18. 7. 2012 do 14. 1. 2013), když podle žalovaného stěžovatel na území pobýval poprvé již v roce 2007. Městský soud tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Naproti tomu námitku stěžovatele, že správní orgán měl v řízení o správním vyhoštění zohlednit okolnosti zjištěné v jiném správním řízení, ve kterém mu nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, vzhledem k tomu, že posouzení přiměřenosti zásahu je závislé na řádném zjištění skutkového stavu, dospěl k závěru, že tato otázka bude předmětem nového posouzení městským soudem. Městský soud zavázal, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s tím, proč nepovažoval za správný názor žalovaného, že vízum s platností do 30. 10. 2012, po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pozbylo účinnosti a proto neopravňovalo stěžovatele k pobytu, neboť v opačném případě se měl ztotožnit se skutkovým stavem, jak byl zjištěn žalovaným. Zároveň měl v novém rozhodnutí řádně odůvodnit, proč nevzal v úvahu předchozí legální pobyt žalobce od roku 2007, a proč délku jeho legálního pobytu posuzoval až od 18. 7. 2012.

Městský soud v **napadeném rozsudku** úvodem připomenul, že v rozsudku ze dne 19. 6. 2013 se především vyjádřil k námitce nezákonnosti výroku o stanovení doby vycestování, kdy odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 106/2010, podle něhož § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Zároveň musí výrok o správním vyhoštění podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahovat dobu vycestování cizince, která je dána rozmezím 7-60 dnů. Doba 20 dnů v případě stěžovatele, který má platný cestovní doklad, je pak zcela přiměřená. Jeho právní názor k námitce nezákonnosti řízení ve věci prodloužení dlouhodobého pobytu je, že nemůže zasahovat do jiného skončeného správního řízení, zejména za situace, když stěžovatel ani nezná osobu, kterou zmocnil k řízení před Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky ve věci prodloužení svého dlouhodobého pobytu na území České republiky. V odůvodnění se městský soud nejprve zabýval délkou legálního pobytu stěžovatele. Jak vyplývá z kopie cestovního dokladu stěžovatele, stěžovatel na jemu udělené vízum přicestoval na území České republiky 5. 8. 2007, po svém příjezdu pravidelně na několik týdnů území České republiky opouštěl, v r. 2008, 2009, 2010, 2011 a 2012, kdy naposledy přicestoval na území

pokračování

České republiky 18. 7. 2012. Zároveň z razítek v cestovním pasu vyplývá, že stěžovatel přijížděl v těchto letech na několik týdnů na Ukrajinu (z důvodu navštívení své rodiny). Městský soud tedy mylně považoval poslední přicestování na území České republiky za výchozí dobu legálního pobytu na území. Ve skutečnosti je počátek legálního pobytu na území České republiky nutno stáhnout k 5. 8. 2007. Na druhé straně městský soud nemohl přehlédnout, že stěžovatel nikterak neztratil vztah ke své rodině nacházející se v jeho vlasti (manželka a děti), neboť rodinu na Ukrajině pravidelně každým rokem na několik týdnů navštěvoval.

Městský soud se dále zároveň opětovně zabýval délkou neoprávněného pobytu stěžovatele. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dlouhodobý pobyt mu byl naposledy prodloužen od 29. 3. 2010 do 28. 3. 2012. Před uplynutím platnosti dlouhodobého pobytu, podal stěžovatel dle § 47 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Z důvodu probíhajícího řízení o jeho žádosti mu bylo dne 7. 5. 2012 vydáno překlenovací vízum s platností do 30. 10. 2012. V tomto směru je nutno odkázat na § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Vízum se přitom až do doby zániku oprávnění k pobytu považuje za platné. Oprávnění k dlouhodobému pobytu zaniklo stěžovateli pravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, který rozhodl v právní moci 21. 6. 2012, tak, že řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky bylo zastaveno. S ohledem na probíhající řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu se překlenovací vízum považuje za platné pouze do doby rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Není tedy správné předcházející tvrzení městského soudu, že stěžovatel se měl zdržovat neoprávněně na území až od 31. 10. 2012, jak uvedl ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Naopak je nutno vycházet, pokud se týká délky neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky, ze skutečností uvedených v rozhodnutí žalovaného, tedy že stěžovatel na území neoprávněně pobýval od 22. 6. 2012 do 14. 1. 2013. Městský soud považoval za mylné své předcházející stanovisko, že z důvodu platnosti překlenovacího víza nastal neoprávněný pobyt stěžovatele až od 31. 10. 2012. Překlenovací vízum sloužilo pouze k úpravě poměrů stěžovatele během řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy po právní moci rozhodnutí o této žádosti mu podle § 47 odst. 2 téhož zákona udělené vízum zaniká, neboť za platné se považuje vízum pouze do doby právní moci rozhodnutí o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto směru neobstojí námitka stěžovatele, že rozdílné doby neoprávněného pobytu uvedené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v rozhodnutí žalovaného jsou již důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Soud se pouze zabýval skutečností, zda doba neoprávněného pobytu stanovená žalovaným v napadeném rozhodnutí odpovídá zákonu o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že doba odpovídá řádně zjištěné době dle § 47 odst. 1 a 2 téhož zákona.

Poté se městský soud opětovně zabýval přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud konstatoval, že rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život stěžovatele narušen,

je nutno vztahovat především k vlasti původu, neboť tam se nachází celá jeho rodina, manželka a děti, na území České republiky pak se nenachází žádná osoba, se kterou by žil ve společné domácnosti, a pro kterou by jeho vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Je tedy nutno uvést, že pouze z finančního zájmu stěžovatele na tom, že by z území hostitelské země měl podporovat rodinu v zemi původu, je nedostačující k odůvodnění pro závěr, že by vyhoštěním bylo zasaženo do jeho práva na rodinný a soukromý život. Navíc okolnosti případu takovému závěru ani nenasvědčovaly. Stěžovatel neuvedl žádné překážky, které by mu bránily v návratu do domovského státu, navíc to nevyplývá ani z jeho jednání, kdy pravidelně každým rokem odjížděl na Ukrajinu, kde vždy strávil několik týdnů. Zásadně se posuzuje zásah do rodinného a soukromého života cizince na území, ze kterého má být cizinec vyhoštěn. Navíc stěžovatel nikterak dále nekonkretizoval svoji námitku, že z důvodu finanční situace své rodiny by jeho správní vyhoštění představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud tedy uzavřel, že vyhoštěním stěžovatele z území České republiky by nebyl narušen rodinný nebo soukromý život ve vlasti, kde žije celá jeho rodina. Dále vzal soud v úvahu délku pobytu stěžovatele na území České republiky, kdy na území České republiky přicestoval legálně dne 5. 8. 2007, nemohl však nehodnotit jeho pravidelné odjezdy na Ukrajinu každým rokem. Soud vzal též v úvahu věk stěžovatele a také skutečnost, že jeho zdravotní stav je dobrý. Tedy ani věk ani zdravotní stav nečiní žádné překážky k jeho vyhoštění. I když bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci prodloužení dlouhodobého pobytu a žalobce se v minulosti nedopouštěl porušení zákona o pobytu cizinců, délka jeho neoprávněného pobytu činila více než půl roku, a tu městský soud označil za „přiměřenou k délce oprávněného pobytu od 5. 8. 2007“.

Městský soud nemohl též nezávažit, že stěžovatel neuvedl nic o svých vazbách na Českou republiku ani o tom, zda došlo k jeho sociální a kulturní integraci na území České republiky. S ohledem na pobyt rodiny stěžovatele na území Ukrajiny dospěl k závěru, že přetrvávají sociální i kulturní vazby stěžovatele na zemi jeho původu. Za takovýchto okolností vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku nepřiměřeným způsobem nezasáhne do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud tedy neshledal žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalobu zamítl.

Stěžovatel v **kasáční stížnosti** předně tvrdí porušení § 3, § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3 a 4 a § 8 správního řádu ve správním řízení. Stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, které byly vzneseny v podané žalobě, vypořádal sice námitky, jejichž nedostatečné zohlednění mu bylo vytknuto Nejvyšším správním soudem, avšak zcela ignoroval ostatní námitky – námitku nezákonného stanovení lhůty k vycestování z území, námitku délky uložení správního vyhoštění, námitku protiprávního určení počátku doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států a námitku proti postupu odvolacího správního orgánu, který v odvolacím rozhodnutí nezohlednil námitky uplatněné v průběhu správního řízení. Žádnou z těchto námitek se městský soud nezabýval a zatížil tím rozhodnutí nepřezkoumatelností, přičemž stěžovatel v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 60/2006 - 46.

pokračování

Stěžovatel opětovně namítá, že správními orgány, stejně jako soudem, byla nesprávně určena doba, po níž se nacházel na území nelegálně. Závěr městského soudu, že po nabytí právní moci zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dne 21. 6. 2012 se stěžovatel od 22. 6. 2012 nacházel na území nelegálně, odporuje zákonu a je ve vztahu ke stěžovateli diskriminační. Stěžovatel by tak prakticky neměl žádnou možnost opustit v zákonné lhůtě území ČR, neboť okamžitě po nabytí právní moci rozhodnutí by mu zanikla fikce pobytu, překlenovací štítek by byl neplatný a stěžovatel by se ocitl v neřešitelné situaci, kdy by neměl možnost vyhnout se pobytu bez platného oprávnění a automaticky by se dopustil porušení zákona. V případě zamítnutí/zastavení řízení o povolení k dlouhodobému pobytu mu měl být minimálně udělen výjezdní příkaz a stanovena přiměřená lhůta k opuštění území, v souladu s § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány i soud nesprávně konstruuji dobu nelegálního pobytu bezprostředně po zastavení řízení o povolení k pobytu.

Stěžovatel dále uvádí nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života a nedostatečné posouzení relevantních okolností správním soudem. Žalovaný vyšel čistě z konstatování, že stěžovatel nemá na území žádné rodinné příslušníky, rozhodnutí bylo vydáno toliko na základě vyjádření účastníka řízení, přičemž účastníku nebylo umožněno reálně zaujmout stanovisko ve věci. Soud odmítl jako nekonkrétní konstatování o nepřiměřenosti pro zhoršení finanční situace, stěžovatel však neměl možnost toto konstatování blíže rozvést a vysvětlit. Stěžovatel také namítal nepřiměřenost samotného opatření (správního vyhoštění), krajský soud se touto námitkou vůbec nezaobíral. Stěžovatel samostatně namítá nepřezkoumatelnost závěru ve vztahu k délce nelegálního pobytu v porovnání s délkou legálního pobytu. V prvním soudním rozhodnutí byla délka nelegálního pobytu (2,5 měsíce) při celkové době pobytu 6 měsíců a rozhodnutí bylo označeno za přiměřené, v napadeném rozsudku je délka nelegálního pobytu půl roku a délka pobytu stěžovatele na území 5 let a rozhodnutí je stále zcela přiměřené. Soud neuvedl, co ho vedlo k závěru o přiměřenosti při tak zásadní změně okolnosti. Stejně jako v předchozí kasační stížnosti stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu týkající se povinnosti soudu rozsudky odůvodňovat. Soud tak postupoval v rozporu s názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, kde mu bylo uloženo vypořádat se s tím, proč nezohlednil délku legálního pobytu. Stěžovatel stejně jako v předchozí kasační stížnosti opakuje, že správní orgány nezjistily všechny okolnosti, vycházely pouze z jeho výpovědi, přičemž správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí v tentýž den, kdy bylo zahájeno správní řízení. Správní orgány spojují soukromý život pouze s rodinou v zemi původu, k ekonomickému aspektu stěžovatel nikdy neměl možnost se vyjádřit. Jsou i jiné soukromé vazby, které soud nevzal v úvahu. Návštěvy na Ukrajině byly vždy pouze jednou v roce na krátkou dobu a následně se stěžovatel vždy vracel do České republiky. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a zrušil též rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc k novému projednání.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že trvá na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V tomto řízení, jakožto v řízení o opakované kasační stížnosti, je úkolem Nejvyššího správního soudu toliko posoudit, zda se městský soud řídil závazným právním názorem uvedeným v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a protože byl dřívější rozsudek městského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, také posoudit, zda tak městský soud nyní učinil přezkoumatelně. Kasační námitky, které jdou mimo tento zákonný rámec, daný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jsou při tomto opakovaném řízení o kasační stížnosti nepřipustné.

K námitce, že městský soud ignoroval žalobní námitky (námitku nezákonného stanovení lhůty k vycestování z území, námitku délky uloženého správního vyhoštění, námitku protiprávního určení počátku doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států a námitku proti postupu odvolacího správního orgánu) Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle judikatury zdejšího soudu (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73) nepřezkoumatelnost rozsudku krajského (městského) soudu pro nedostatek důvodů bude dána mimo jiné tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (tento rozsudek i všechna dále citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel již při jednání před městským soudem dne 19. 6. 2013 vzal zpět svoji žalobní námitku, že žalovaný není oprávněn stanovit počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, neboť tato otázka již byla řešena Nejvyšším správním soudem. Proto se touto námitkou městský soud nezabýval již v prvním rozsudku a stěžovatel v předchozí kasační stížnosti toto nerozporoval, a proto ani nyní nelze městskému soudu vytýkat, že se nezabýval žalobní námitkou, kterou sám stěžovatel vzal zpět.

Námitkou nezákonného stanovení lhůty k vycestování se městský soud podrobně zabýval v prvním rozsudku a v předchozí kasační stížnosti toto posouzení stěžovatel vůbec nerozporoval. V napadeném rozsudku se zřejmě i z tohoto důvodu městský soud touto námitkou zabýval již pouze okrajově, kdy na úvod stručně zrekapituloval závěry předchozího rozsudku a uvedl, že doba vycestování 20 dnů v případě stěžovatele, který má platný cestovní doklad, je zcela přiměřená. Nejvyšší správní soud upozorňuje stěžovatele na právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že „*(o)pakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační*

pokračování

stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Stěžovatel námitku nezákonného stanovení lhůty k vycestování z území neuplatnil v předešlé kasační stížnosti, a Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že městský soud se, ač stručně, k námitce vyjádřil, a proto se neztotožňuje se stěžovatelem v závěru, že by městský soud tuto námitku ignoroval a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Námitkou délky vyhoštění se městský soud implicitně zabýval v souvislosti s posouzením, zda je toto rozhodnutí přiměřené. Pokud městský soud v návaznosti na obecnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že v něm není úvaha, na základě které byla žalobci vyměřena doba zákazu vstupu a pobytu na území, pouze obecně zhodnotil, že nezákonnost rozhodnutí neshledal, rozhodnutí je přiměřené a vzalo v úvahu okolnosti případu při posuzování jednotlivých kritérií ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, nelze mu tento postup v posuzovaném případě vytknout, neboť i ze správního spisu plyne, že žalovaný se otázkou přiměřenosti rozhodnutí zabýval i ve vztahu k délce správního vyhoštění.

Stěžovatel v neposlední řadě namítá, že městský soud se také nezabýval námitkou proti postupu odvolacího orgánu (který nezohlednil námitky uplatňované v průběhu správního řízení). V žalobě stěžovatel tuto námitku konkretizoval pouze tak, že se jedná zejména nezjištění skutkového stavu věci a nevypořádání se s otázkou nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. Je nutno konstatovat, že městský soud se v napadeném rozsudku obsáhlým způsobem zabýval zejména skutkovým stavem věci a otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, a v tomto ohledu hodnotil zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani v případě této námitky Nejvyšší správní soud neshledal, že by se městský soud touto námitkou nezabýval a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

V další kasační námitce stěžovatel tvrdí nesprávné určení doby, po níž se nacházel na území nelegálně, neboť po zastavení řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu mu měl být udělen výjezdní příkaz a stanovena přiměřená lhůta k opuštění území. Výjezdní příkaz je podle § 50 zákona o pobytu cizinců „*doklad, který z moci úřední uděluje a) policie po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, b) ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie b), po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.*“ Stěžovatel v žalobě tvrdil, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci. Z předchozí kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel měl za to, že na území pobývá nelegálně pouze 2, 5 měsíce (nelegální

pobyt až od 31. 10. 2012). Námitka nevydání výjezdního příkazu nebyla v předchozí kasační stížnosti uplatněna. Jak bylo již výše uvedeno, posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu. Ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu se uvádí: „(p)o stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby v souladu s principem *vigilantibus iura* a dispoziční zásadou uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu nebo vady řízení, které jeho vydání předcházely, již v první kasační stížnosti, pokud tak (mj. s ohledem na obsah řízení před krajským soudem a důvody jeho rozhodnutí) učinit může. Smyslem řízení o kasační stížnosti je nepochybně posoudit rozhodnutí ze všech hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. pokud možno v jednom řízení, nikoliv je postupně přezkoumávat v závislosti na tom, který důvod stěžovatel uplatní v dalších kasačních stížnostech poté, co jeho předchozí námitce bylo vyhověno. Takové „řetězení“ kasačních stížností by odporovalo zásadě právní jistoty a principu předvídatelnosti rozhodování, a nebylo by korektní ani ve vztahu ke krajskému soudu, jehož rozsudek vydaný za nezměněných skutkových a právních poměrů by byl postupně zrušován na základě nových důvodů uplatňovaných v opakovaných kasačních stížnostech.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Je nutno uvést, že na základě první kasační stížnosti dal Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu v tom, že rozsudek městského soudu byl, co se zjištění skutkového stavu týkalo, nepřezkoumatelný. Stěžovatel však již tehdy tvrdil, že na území pobýval nelegálně až od 31. 10. 2012, v kasační stížnosti ani v žalobě netvrdil, že mu pobytové oprávnění skončilo právní mocí zastavení řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a že mu měl být vydán výjezdní příkaz, ač tak činit mohl. Pokud v průběhu celého řízení uváděl, že jeho nelegální pobyt trval pouze 2, 5 měsíce, a nyní nově tvrdí, že mu měl být vydán výjezdní příkaz, je nutné vyhodnotit tuto námitku jako nepřipustnou. Tuto námitku stěžovatel mohl uvádět jak v žalobě (neboť žalovaný zjistil skutkový stav tak, že stěžovatel na území pobýval nelegálně od 22. 6. 2012), tak v předchozí kasační stížnosti. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel má pravdu v tom, že výjezdní příkaz je vydáván z moci úřední, a to mimo jiné i v případech zániku platnosti k povolení k dlouhodobému pobytu. Oprávněné orgány jsou povinny udělit výjezdní příkaz z moci úřední vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005 - 34, nebo ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013 - 19). V nyní posuzovaném případě tato povinnost stíhala Ministerstvo vnitra, tj. orgán rozhodující o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V nyní přezkoumávaném řízení o správním vyhoštění ze spisu nevyplývá, že by stěžovateli tento výjezdní příkaz byl vydán, sám stěžovatel uvádí, že mu vydán být měl. Toto případné pochybení jiného správního orgánu by tedy ani v případě přípustnosti námitky neměnilo skutkový stav tak, jak byl zjištěn žalovaným a potvrzen městským soudem. Mimo tvrzení nevydání výjezdního příkazu stěžovatel blíže neuvedl, v čem shledával pochybení ohledně zjištění skutkového stavu. Městský soud vycházel z razítek v cestovním dokladu a v napadeném rozsudku bral v úvahu již předchozí legální pobyt od roku 2007, při zjištění skutkového stavu tak vzal v úvahu okolnosti ve prospěch stěžovatele, který v předchozí kasační stížnosti tvrdil, že na území pobývá zcela legálně již nejméně od 29. 3. 2010. Zjištění celkové doby nelegálního pobytu od 22. 6. 2012 do 14. 1. 2013 městský soud řádně zdůvodnil. Nejvyšší správní soud tak nemá ve vztahu k napadenému rozsudku pochybnosti o dostatečném a řádném zjištění skutkového stavu.

Poslední kasační námitkou stěžovatel rozporoval posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, kdy namítal jednak nepřiměřenost samotného opatření, a jednak nepřiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud předeseílá, že již v předchozím zrušujícím rozsudku uvedl judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (právo na respektování soukromého a rodinného života). K námitce nemožnosti se vyjádřit zdejší soud uvádí, že stěžovatel v protokolu o vyjádření účastníka neuvedl žádné překážky, které by mu bránily v návratu do domovského státu, neuvedl ani zhoršení finanční situace. K otázce, zda má finanční prostředky k návratu do země původu uvedl, že v současné době moc peněz nemá, ale může si půjčit. Konkrétní okolnosti tvrzené nepřiměřenosti zásahu neuvedl ani v odvolání. Během ústního jednání v řízení před městským soudem dne 19. 6. 2013 uvedl, že jeho rodina je na něj finančně vázána, a správní vyhoštění by představovalo zásah do soukromého a rodinného života. Během druhého jednání ze dne 23. 6. 2014, kdy byl stěžovatel jednání přítomen, namítal pouze nesoulad doby neoprávněného pobytu a nevydání výjezdního příkazu. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že by neměl možnost k věci zaujmout stanovisko. Zjištěná doba legálního pobytu je nyní delší, než v předchozím rozsudku, přiměřenost správního vyhoštění však nelze dovozovat pouze z poměru doby legální a doby nelegální. Při posuzování přiměřenosti je nezbytné zvažovat velké množství kritérií, a k závěru o přiměřenosti zásahu lze dojít i v případě, že stěžovatel legálně na území pobýval několik let. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením městského soudu a závěry žalovaného, když ze správního spisu nevyplývá, že by u stěžovatele v průběhu let došlo k vytvoření rozsáhlých vazeb na území České republiky nebo že by vazby na domovský stát byly jakkoliv zpřetrhány. Žalovaný se vyjádřil i k námitce, že správní orgán mohl situaci řešit i jiným způsobem, např. uložením pokut, když měl za to, že došlo k naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel během jednání dne 19. 6. 2013 uvedl, že žalovaný se přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců nezabýval, jinak by musel dojít k závěru, že jednání cizince lze sankcionovat jiným způsobem, než vyhoštěním z území. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jak žalovaný, tak městský soud vyčerpávajícím způsobem posuzovaly kritéria přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života jak ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, tak v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Městský soud taktéž vysvětlil, proč v předchozím rozsudku chybně posuzoval legální pobyt až od 18. 7. 2012, a nově v napadeném rozsudku posuzoval legální pobyt stěžovatele od roku 2007. Stěžovatel pouze obecně konstatuje, že jsou i jiné soukromé vazby, které soud nevzal v úvahu. Městský soud však nemůže tyto konkrétní vazby domýšlet namísto stěžovatele sám, pokud je tento blíže nekonkretizuje. Stěžovatel nekonkretizoval své sociální a kulturní vazby k území České republiky, v domovské zemi se nachází jeho žena, děti a další rodina, neuvedl překážky, které by mu bránily vést rodinný a soukromý život v zemi původu. Pouhé finanční zájmy na tom, aby mohl v České republice zůstat, v posuzovaném případě neznamenají nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života. Ani věk a zdravotní stav stěžovatele nyní nejsou překážkou správního vyhoštění.

Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní vyhoštění by neznamenal nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu tedy souhlasí se závěry městského soudu a neshledal v napadeném rozsudku žádná pochybení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu